

Ako vnímam šťastie

Timea Bianca Karyová

Ako vnímam šťastie

Sadla som si za počítač a rozhodla som sa napísať nejaký príbeh na túto tému. Ale vôbec nič mi nenapadalo. Čo je to vlastne šťastie? Ako môžem popísať šťastie? Premýšľala som ďalej, no niečo ma vyrušilo, alebo skôr niekto. Malá mucha, ktorá si bezstarostne lietala po izbe síce nevyrušovala zas až tak veľa, ale jej bzučanie bolo na toľko otravné, že som si povedala, že ju vyženiem z mojej izby. Lenže muche sa nechcelo. „Mucha prosím ťa, môžeš odbzučať? Naozaj by som sa teraz veľmi rada venovala písaniu!“ zakričala som na muchu, aj keď som vedela, že mi neodpovie. Mucha si ako na protest sadla nad dvere a odmietala odísť. Nemala som nervy na to ďalej ju naháňať, tak som si sadla späť za stôl a nasadila som si na uši slúchadla. Lenže skôr ako som si stihla zapnúť hudbu mi do izby vtrhla mama. „Pod' mi pomôcť umyť riady,“ povedala a hneď sa otočila na odchod. Pochopila som, že „nie“ nie je odpoveď a tak som sa postavila a šla pomáhať. Z riadov sa stalo vynášanie koša, umývanie kúpeľne a záchoda, až som nakoniec skončila večer o šiestej. Vrátila som sa konečne do izby kde ma čakal otvorený počítač. Zatvorila som ho. Úplne som zabudla, že som sa pokúšala niečo napísať. Lahla som si na posteľ a pozrela na telefón. Odrazu mi zazvonil, volala mi kamarátka Sára. „Čau Timea, pod' s nami von!“ zakričala s nadšením. Síce som bola unavená, ale takýto nadšený hlas by asi nikto neodmietol. Súhlasila som. Za pár minút som bola prezlečená a už som len odkričala mame že idem von, zhrabla som kľúče a bežala dole. Až vonku som si spomenula, že som písala príbeh. Ten moment ma to ale vôbec netrápilo a pokračovala som v bežných konverzáciach s kamarátmi. Tá sranda nastáva vtedy, keď som sa konečne vrátila domov a zasa som zabudla. Niekedy si naozaj myslím, že mám pamäť ako zlatá rybička. Alebo som bola už fakt unavená, už si to nepamätám. Ako to už u mňa býva, ihneď zaľahla do postele a zaspala. Ráno som sa zobudila a chcela sa pripojiť na online hodinu. Hneď ako som zapla počítač, vykukol na mňa tento nedopísaný príbeh. Skryla som ho rýchlo do lišty a ako poctivý študent (ktorým samozrejme nie som), som sa prihlásila na hodinu. Deň ušiel ako voda a ja som poobede utekala na tréning hádzanej. Na nejaký text som ani nepomyslela a moje vnímanie šťastia bolo v ten moment na nule, pretože som nestihla autobus. Nakoniec som sa ale na tréning nejako dopracovala. Bežanie na autobus a behanie na viac tri koliečka kvôli neskorému príchodu ma vyšťavilo ako pomaranč. Domov som prišla unavená a spotená. Došuchtala som sa do izby kde na mňa svietil zapnutý počítač s týmto textom. Vrecko s úborom som hodila do kúta a rozhodla som sa príbeh konečne dopísať. Ale počkať, čo som to chcela napísať? Aký som to vlastne mala nápad? Zasa

tá moja pamäť zlatej rybičky. Smutne som si povzdychla a začala písať prvé veci, ktoré mi napadli. Keď som si to po sebe prečítala vôbec sa mi to nepáčilo. Vymazala som celý text a oprela sa o operadlo stoličky. Bolo som unavená ale šťastná, že som doma... V ten moment mi to docvaklo! Moje šťastie je to, že som sa po dvoch únavných dňoch opäť dopracovala písať text o šťastí. Moje šťastie je to, že som sa nevzdala, ale stále sa snažila a text som dokončila. Aj keď som zabudla môj pôvodný nápad, ktorý mohol byť oveľa lepší ako všetky ostatné. Stále som sa rozhodla dopísať tento text. Šťastie vnímam ako vec ktorú pokazíme miliónkrát, ale neprestaneme sa v nej snažiť, lebo vieme, že keď skončíme, niečo dobré to prinesie.